Ἐν Λονδίνῳ τῇ 8/4/45

Ἀγαπητέ μου Κυριακο

Ἔχαρον τὴν ἐπιστολήν σου τῇ 5ῃ Ἀπριλίου καὶ ἤδη νὰ σοῦ γράψω ἀπὸ καιρὸ ἀλλὰ καθημερινὰ ἐμπόδια ἐγένοντο πάντοτε ἐμπόδιον μου. Σοῦ λέγω ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου εἰς τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἐπομένην Κυριακὴν ὅπου ἦλθον ἐδῶ καὶ ἔμεινα ἀπὸ τὴν Τρίτην ἕως τὸ Σάββατον. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἔχαιρόμην, διὰ προσευχῆς τοῦ Κυριακοῦ ἐπὶ τὸ αὐτὸ μετ' ἐμοῦ. Ἄνθρωπος ποτὲ δὲν ἐπλησίασε μου ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ καὶ ἐκεῖ δὲν ἐπλησίασε κανεὶς

Ὁ Κύριος ὅμως ἀγ. Κυριακο μοῦ ἔδωσε μίαν ἀπροσδόκητον μεγάλην μου χαρὰν διὰ τοῦτο ἐπῆγα ἐκεῖ ἀπὸ ἀπόψεως καὶ μόνον μιᾶς ἐπιθυμῶν νὰ ἔλθω ἐδῶ αὔριον.

Ἐκ τῶν ἄλλων σου ἐπιθυμῶν ἀγαπητὲ Κυριακο θέλω νὰ σοῦ γράψω χωρὶς νὰ ἐπιθυμῶ νὰ ἐπιστρέψω εἰς Τολμάζου, μολὼν ταῦτα ἐκεῖ θὰ μείνω ἐδῶ Ἀθανάσιον νὰ μεταβῶ εἰς τὸ Ἀγιονόρι καὶ ἐν τούτοις ἐν ἀναμονῇ νὰ ἔλθῃ ἀπάντησις ἀπὸ τὴν Ἐπιτροπὴν ἐκεῖ νὰ ἔλθω ἐκεῖ.

Παρακαλῶ τὸν Κύριον μετὰ τῆς ἐμῆς ἀγάπης ἐκ καρδίας μου σὲ ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς ἐκεῖ

Καὶ σὲ ἀσπάζομαι. Θεοφάνης